

KIELISZNY (1) ai

N pl subst kieliszn(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Przymiotnik od „kielich” ‘ofiara eucharystyczna’; związany z przyjmowaniem komunii pod dwiema postaciami: Tąkżeć w R. P. Krześcińńkiey/ te kielifzne/ winne/ mięśne/ y ćielefne fekty/ iáko są/ Huśitow/ Luteránow/ Waldenczykow/ [...] do czáfu *per connuentioniam* mogą fię tolerowáć. *PowodPr* 37.*

KW